

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί το πρώτο μέρος της εισήγησης που ετοίμασε η Συλλογική Κουζίνα της Τετάρτης για την ομώνυμη εκδήλωση που διοργανώθηκε στα πλαίσια των 15 χρόνων ύπαρξης του Αυτόνομου Στεκιού τον Μάρτη του 2013. Το επόμενο τμήμα της εισήγησης ετοιμάστηκε από την Αντιφασιστική Πρωτοβουλία Γκύζη μιας και η συγκεκριμένη εκδήλωση ήταν συνδιοργάνωση των δύο παραπάνω συλλογικοτήτων. Το πλήρες σώμα της εισήγησης δημοσιεύτηκε και στις «Σημειώσεις της στέπας : Φασισμός και καθημερινή ζωή», τεύχος 3, Ιούνιος 2013, Εκδόσεις των ξένων, Θεσσαλονίκη.

ΝΑΖΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ: ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΡΟΖ ΣΠΙΤΙΩΝ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

Το συγκεκριμένο θέμα μας έφερε αντιμέτωπες με έναν όγκο υλικού και πληροφοριών που για να το διαχειριστούμε οφείλαμε μεθοδολογικά να τα προσεγγίσουμε μέσα από το τρίπτυχο Ναζισμός- Σεξουαλικότητα - Εφαρμοσμένες πολιτικές πριν και στη συνέχεια εντός των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Απαραίτητο ήταν να δούμε τα παραπάνω υπό το πρίσμα του ανθρωπολογικού τύπου που εισηγήθηκαν οι θεωρητικοί της ναζιστικής ιδεολογίας. Έτσι προχωρήσαμε τη δουλειά μας επιχειρώντας να κατανοήσουμε όσα συνέβησαν μέσα από τους παρακάτω άξονες οι οποίοι παρουσιάζονται μεν με μια σχετική χρονική-θεματική αλληλουχία αλλά προφανώς αλληλοδιαπλέκονται τόσο ως βήματα όσο και ως διασταυρούμενη εμπειρία συζήτησης και συμπερασμάτων.

1. Το ιδεολογικό περιβάλλον μέσα στο οποίο διαμορφώνεται ο νέος ανθρωπολογικός τύπος(ο όρος γίνεται πάντα αντιληπτός ως κατασκευή μέσω αυθαίρετων αφαιρέσεων και στη βάση εικονικών «καθαροτήτων» και με την έννοια αυτή χρησιμοποιείται σε κάθε περίπτωση).

Ξεκινώντας οφείλουμε να επισημάνουμε ότι στις μέρες μας έχει ανοίξει εκ νέου η συζήτηση για τη σχέση ναζισμού/ φασισμού με τον φιλελευθερισμό της καπιταλιστικής αστικής δημοκρατίας. Πέρα από τις κλασικές θεωρήσεις του α. ως εκτροπής από την αστική δημοκρατία των δυτικών καπιταλιστικών κοινωνικών σχηματισμών και ως οπισθοδρόμησης σε προνεωτερικές πολιτειακές μορφές και β. ως εργαλείο που ατή μετέρχεται σε συνθήκες βαθιάς κρίσης και καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης (με το ιστορικό προηγούμενο της αυτόβουλης κίνησης αυτού του «εργαλείου» σε έκταση και βάθος τέτοια που να ενσωματώνει το χέρι που το κρατά), υπάρχει γ. και μια ακόμα ανάγνωση : αυτή που εισηγείται ότι ο ναζισμός / φασισμός κυοφορείται στα ίδια τα σπλάγχνα της φιλελεύθερης κοσμοαντίληψης και της καπιταλιστικής πραγμάτωσής της, αποτελεί μια πιθανή συνθήκη εντός της (με ορατούς κοινούς τόπους τον ατομικισμό, τον ανταγωνισμό, την

εμπορευματοποίηση – εργαλειοποίηση ανθρώπων, πραγμάτων, φύσης). Υπ' αυτή την έννοια υπαγορεύεται διαφορετικού τύπου αντιφασιστικός και πολιτικός αγώνας σε σχέση με αυτούς που προτείνουν οι δύο προηγούμενες προσεγγίσεις, αγώνας που δεν μπορεί παρά να είναι κατ' ουσία και εν συνόλω αντικαπιταλιστικός.

Αυτή η εισαγωγή κρίθηκε αναγκαία προκειμένου να διαπραγματευτούμε κριτικά το σχήμα που προτείνει ο Τζέφρι Χερφ στο βιβλίο του «Αντιδραστικός μοντερνισμός. Τεχνολογία, κουλτούρα και πολιτική στη Βαϊμάρη και το Γ' Ράιχ». Κατά τον συγγραφέα η σημασία της γερμανικής ιδιοτυπίας (γοργή, βαθιά και χρονικά υστερημένη βιομηχανική ανάπτυξη σε περιβάλλον με ασθενή φιλελεύθερη παράδοση, δίχως προηγούμενη επιτυχή αστική επανάσταση και με ισχυρές τις απολυταρχικές δομές του πρωσικού κράτους ακόμη και στην περίοδο της δημοκρατίας) αποτελεί τα κοινωνικά θεμέλια αυτού που ονομάζει (γερμανικό) αντιδραστικό μοντερνισμό. Απορρίπτει τη γερμανική νεωτερικότητα ως εγγενή στον καπιταλισμό και στην παράδοση του Διαφωτισμού δυνατή συνθήκη. Όπως και να 'χει οι παρατηρήσεις του Χερφ σε σχέση με το χαρακτήρα της υπό διαμόρφωσης και μετέπειτα συγκροτημένες ναζιστικής ιδεολογίας-όπως την παρακολουθεί από τις αρχές του 20 ου αιώνα και μέχρι την εγκαθίδρυση του Γ' Ράιχ- παρέχουν αξιοσημείωτη τροφή για σκέψη.

Σε κάθε περίπτωση ο αντιδραστικός μοντερνισμός συμφιλίωσε/ οδήγησε σε όσμωση τις αντεκσυγχρονιστικές, ρομαντικές και ανορθολογικές ιδέες του γερμανικού εθνικισμού με τη σύγχρονη τεχνολογία και την επιστημονική νεωτερικότητα που εδράζεται στον «ορθό λόγο» του Διαφωτισμού. Ενσωμάτωσε τη δυτική Zivilisation (τεχνικός πολιτισμός) σε οργανικό κομμάτι της γερμανικής Kultur (πνευματικός πολιτισμός) ώστε το πολιτιστικό σύστημα του σύγχρονου γερμανικού εθνικισμού να συγκροτηθεί σε αυτό που ο Τ. Μαν αποκάλεσε «ρομαντισμό υψηλής τεχνολογίας» και ο Γκαίμπελς «ατσαλένιο ρομαντισμό». Η διαδικασία αυτή με εκκίνηση τα γερμανικά τεχνικά πανεπιστήμια των αρχών του 20 ου αιώνα αγκαλιάστηκε στη συνέχεια από μη τεχνικούς διανοούμενους συντηρητικούς κατά την περίοδο της Βαϊμάρης, από το ναζιστικό κόμμα το '20, το χιτλερικό καθεστώς από το '30 ως το 1945, με αποτέλεσμα τη συνύπαρξη αυτού που ο Χερφ αποκαλεί «πολιτικό ανορθολογισμό» με τον επανεξοπλισμό και το βιομηχανικό εξορθολογισμό της γερμανικής πολεμικής μηχανής. Έγινε απόλυτα κατανοητό ότι δεν ήταν εφικτή η επίτευξη ενός ισχυρού κράτους μέσα σε συνθήκες τεχνολογικής υστέρησης.

Στον σκληρό πυρήνα του αντιδραστικού μοντερνισμού συναντάμε θεματικές που εντάσσονται στην παράδοση της μοντερνιστικής πρωτοπορίας : λατρεία του εγώ, το ελεύθερο δημιουργικό πνεύμα που με τη βούλησή του θριαμβεύει πάνω στο λόγο ενάντια στις κανονιστικές παραδόσεις. Έτσι η βούληση μετουσιώνεται σε μια νέα

αισθητική τάξη όπου η ηθική καταργείται και η χωρίς όρια επιθυμία μαζί με τη γοητεία του κινδύνου, του τρόμου και της βίας εναντιώνεται στην αστική παρακμή. Συνάμα βρίσκουμε στοιχεία κληρονομημένα από τον γερμανικό ρομαντισμό που μολονότι διαχέεται σε όλο το πολιτικό φάσμα στην περίπτωση της ακροδεξιάς δεν είναι καθόλου πολιτικά «αθώος»: απαξίωση της πολιτικής ως μη συντελεστική στη νέα ταυτότητα, στην αυθεντική στράτευση, στην ανασύσταση της κοινότητας ορισμένης ως φυλετική συνέχεια «αίματος», ανάξια ως ενασχόληση εφόσον δεν προάγει την ατομική ανέλιξη. Άλλο στοιχείο είναι η ενίσχυση της ατομικότητας υποταγμένης ωστόσο σε μοίρα και πεπρωμένο μέσα από την παράδοση αποκαλυπτικών οραμάτων όπου η κουλτούρα αναδύεται μέσω της βίωσης των ξαφνικών αλλαγών και της εξαγνιστικής δύναμης του θανάτου. Επιπλέον συναντάμε τη στηλίτευση της μη παραγωγικής σφαίρας (όπου τράπεζες και χρηματιστήρια ταυτίζονται με τον εβραϊκό ανθρωπολογικό τύπο), εξύμνηση της παραγωγικής δραστηριότητας (όπου η τεχνολογία μυστικοποιείται ταυτιζόμενη με το έθνος). Σύμφωνα με τον Χερφ η ρομαντική αντεπανασταση που συντελέστηκε εντός του γερμανικού εθνικισμού και ενάντια στον Διαφωτισμό ενσωμάτωσε την τεχνολογία στην Kultur και τις απόλυτες αλήθειες της (κοινότητα, αίμα, βούληση, εγώ, μορφή, παραγωγικότητα, φυλή) αποσπώντας την από τη Zivilisation (ορθός λόγος, διάνοια, διεθνισμός, υλισμός, οικονομία).

2. Τα χαρακώματα του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου ως ο τόπος σύλληψης του νέου ανθρωπολογικού τύπου.

Ο διανοούμενος Ε. Γύνγκερ συντελεί τα μέγιστα στη συγκρότηση σε επίπεδο ιδεολογίας του ναζι ανθρώπου (άριος, λευκός άνδρας). Από την πολεμική εμπειρία του μετώπου επαναφέρει στη μεταπολεμική γερμανική δεξιά την ένοπλη κοινότητα των ανδρών των χαρακωμάτων προκειμένου να την εφαρμόσει στη βιομηχανική τάξη πραγμάτων και στα πλαίσια μιας κατά συνθήκη ειρήνης. Ο πόλεμος ιδωμένος ως υπερϊστορικό φαινόμενο και σύγκρουση φυσικών (όχι εθνικών ή ταξικών) δυνάμεων λεκτικοποιείται μέσα από ένα προπολεμικό φυσικοποιημένο λεξιλόγιο (χαλάζι από σίδηρο-ριπή πολυβόλου, τυφώνας φωτιάς-οβίδα, γύπας-βομβαρδιστικό, σμήνος μελισσών-εχθρικό στράτευμα), ανθρωπομορφοποιείται ως αρσενικός γεννήτορας (ο πατέρας που σφυρηλατεί). Απελευθερώνει αρχέγονα πάθη (το να ζεις σημαίνει να σκοτώνεις), διαλύει την ανία και την παρακμή της θηλυπρεπούς ειρηνικής αστικοδημοκρατικής ζωής. Αποτελεί πεδίο λαμπρής εκδήλωσης της ανδρικής ενεργητικότητας, ανάγεται σε ανδρική μυσταγωγία που με θρησκευτικές και σεξουαλικές μεταφορές συντρίβει την υπερβολή της αστικής και θηλυπρεπούς εκλέπτυνσης. Η καταστροφή που συντελείται μέσω του πολέμου ερωτικοποιείται συγκροτώντας την αρρενωπή αισθητική σε μοντέρνες-δια της τεχνολογίας-βάσεις.

Σε καιρό πολέμου ανθεί η κοινότητα ανδρών όπου το άτομο - στρατιώτης, υπαχθέν στην υπηρεσία ενός υψηλού πεπρωμένου ως ατσαλένια μορφή, διαλύει το εγώ του στην κοινότητα. Έτσι συγκροτεί ισχυρούς συμβιωτικούς δεσμούς και αισθητικά και μορφολογικά καθαρός μπαίνει στη μάχη η οποία λειτουργεί λυτρωτικά ως διαδικασία καταστροφής και ανδρικής δημιουργίας συνάμα.

Περνάμε λοιπόν από το αστικό εκθλυμένο άτομο στον στρατιώτη-εργάτη που εκτός του πεδίου της μάχης παραμένει πειθαρχημένος, αντικειμενικός, ένστολος (εφόσον η ίδια η εργατική φόρμα στρατιωτικοποιείται). Διατηρεί την ικανότητά του με ψυχρή συνείδηση να βλέπει τον εαυτό του ως αντικείμενο, να θέτει το σώμα του υπεράνω πόνου και ηδονής, εργαλειοποιώντας το ίδιο. Την ίδια στιγμή μυστικοποιεί τη μηχανή αντιμετωπίζοντάς την ως τμήμα –απόληξη του σώματός του και όχι ως μέσο για την επίτευξη υλικών στόχων αλλά βαθύτερων και υψηλότερων ικανοποιήσεων. Η ένοπλη ανδρική κοινότητα μεταφερόμενη από τα χαρακώματα στο εργοστάσιο αποτελεί την απάντηση στην ψυχρή βιομηχανική κοινωνία, δεν αρνείται ούτε αμφισβητεί τις παραγωγικές σχέσεις. Εκλαμβάνει την εργασία μέσω του εθνικισμού ως έκφραση της εθνικής ζωής συγκροτώντας ζωτικούς δεσμούς όχι με την ανθρωπότητα ή το διεθνές προλεταριάτο αλλά με τους όμαιμούς της. Απαραίτητη προϋπόθεση αυτού του σχήματος είναι η αυτόβουλη αποδοχή μιας ανώνυμης σκλαβιάς με την εκχώρηση της ελευθερίας σε ένα ευρύ κύκλο ζωής(περιγράφεται ως η βαθύτερη βούληση). Επομένως η υπηρεσία ταυτίζεται με την κυριαρχία, επιλέγεται ένας αυταρχικός ασκητισμός και ο στρατιώτης –εργάτης καταλήγει να εκπροσωπεί τη φυλή όχι ως πρόσωπο αλλά ως ανθρωπολογικός τύπος.

Στα μέλη των Freikorps (Ελεύθερα Σώματα του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου) με πηγή τα ημερολόγια τους παρατηρούνται αξιοσημείωτοι κοινοί τόποι που κληρονομούνται στα SA (Τάγματα Εφόδου) της μεταπολεμικής Γερμανίας : καταπιεσμένη σεξουαλικότητα, πειθαρχία ως απελευθέρωση, μισογυνισμός, αντισημιτισμός, μίσος για τους αριστερούς και απέχθεια για τη δημοκρατία, υπερεθνικισμός, милитарισμός. Αναδύεται ένας νέος άνθρωπος, η ατσαλένια μορφή με το εκμηχανισμένο σώμα. Εδώ ο Τεβελέιτ αναγνωρίζει το «φασιστικό ασυνείδητο» και τη συγκρότηση της αυταρχικής πολιτικής ταυτότητας που αποδίδει την τρυφερή σεξουαλικότητα σε κατώτερες ομάδες(γυναίκες, εβραίοι, προλετάριοι) και επιδιώκει τη μορφή και τη σαφήνεια (π. χ. των φασιστικών παρελάσεων) ενάντια στη θηλυκή αμορφία (πρόκειται για τη φροϋδική ανάλυση περί διαχωρισμού του αισθησιασμού και της τρυφερότητας στους άνδρες).

3. Ναζισμός και ανδρική ομοφυλόφιλη σεξουαλικότητα

Με αφετηρία τη διαπίστωση ότι η πολιτική ιδεολογία του ανδρισμού αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της πατριαρχίας, η αξιολόγηση των γυναικών από τη

ναζιστική ιδεολογία, τους φορείς, τους θεσμούς και εν τέλει τις πολιτικές που εφαρμόστηκαν επάνω τους δεν αποτέλεσε για μας καινοφανή ανακάλυψη. Και στην περίπτωση αυτή η γυναικεία σεξουαλικότητα αποτιμήθηκε κατά την παράδοση προγενέστερων κανονιστικών προτύπων, μηχανισμών ιδεοληψίας και ενεργοποίησής τους σε συνθήκες ολοκληρωτισμού πολιτειακού, ηθικού και πολιτισμικού και διαρκώς εμπόλεμες. Συνδέθηκε με τους στόχους που έθετε το ναζιστικό κράτος: φυλετική καθαρότητα, απόλυτη υπαγωγή στην αναπαραγωγική λειτουργία, ενώ οι ίδιες οι γυναίκες κλήθηκαν να υπηρετήσουν όταν χρειαζόταν και τις ανάγκες της παραγωγής στο συγκεκριμένο ιστορικό χώρο και χρόνο. Αυτά θα παρουσιαστούν αναλυτικότερα σε επόμενο τμήμα της εισήγησης.

Εκεί που τα πράγματα περιπλέκονται είναι το κομμάτι που αφορά τις σχέσεις του ναζισμού με την ανδρική ομοφυλόφιλη σεξουαλικότητα (η γυναικεία - απ' όσο γνωρίζουμε - δεν έγινε ποτέ λόγος συστηματικών διώξεων εφόσον δεν εμπόδιζε την ίδια την αναπαραγωγή της άριας φυλής).

Η προηγούμενη αναφορά στις ανδρικές κοινότητες των χαρακωμάτων και σε μορφές σεξουαλικότητας που αναπτύσσονται εντός τους απαιτεί μια πολυδιάστατη θέαση της ανδρικής ομοφυλοφιλίας μέσα από τις πρώιμες πολιτικές της ιδεολογίας του ανδρισμού. Οι πολιτικές αυτές ξεδιπλώνονται στη Γερμανία της Βαϊμάρης και στον πρώιμο ναζισμό μέσα από την ιστορία των κινημάτων ομοφυλόφιλης χειραφέτησης από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα κυρίως όμως στις δεκαετίες του '20 και του '30.

Ήδη από τα τέλη του 19^{ου} αιώνα τίθεται το ζήτημα των δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων από τον δικηγόρο Κ. Ούρλιχς (ομοφυλόφιλος κι ο ίδιος) που διατυπώνει τη θεωρία του ενδιάμεσου ή τρίτου φύλου, σύμφωνα με την οποία οι άνδρες ομοφυλόφιλοι είναι γυναικείες ψυχές παγιδευμένες σε ανδρικά σώματα (το αντίστροφο ισχύει για τις γυναίκες ομοφυλόφιλες). Η ομοφυλοφιλία επομένως ως έμφυτη συμπεριφορά δεν πρέπει να ποινικοποιείται. Με τον θάνατο του Ούρλιχς εμφανίζονται δύο διακριτές τάσεις εντός του κινήματος που μολονότι θέτουν τους ίδιους στόχους αποκλίνουν σημαντικά ως προς το περιεχόμενό τους και την ιστορική διαδρομή.

Ο Μ. Χίρσφελντ (σοσιαλιστής, εβραϊκής καταγωγής, σεξολόγος) ιδρύει το 1897 την «Επιστημονική Ανθρωπιστική Επιτροπή» και στα 1928 το «Ινστιτούτο Σεξουαλικών Μελετών» στο Βερολίνο. Υποστηρίζει τη θεωρία του τρίτου φύλου, την απενοχοποίηση της σεξουαλικής συμπεριφοράς εν γένει, αιτείται την κατάργηση του νόμου που ποινικοποιεί την ομοφυλοφιλία (συνυπογράφουν οι Α. Άϊνστάιν, Ε. Έσσε, Ρ. Μ. Ρίλκε, Τ. Μαν κ.α.). Εκπονούνται μελέτες γύρω από τη σεξουαλικότητα συχνά στη βάση ερωτηματολογίων που διανέμονται μαζικά, συσπειρώνει ετεροφυλόφιλους και ομοφυλόφιλους υποστηρικτές αλλά από το 1920

σημειώνονται σε βάρος του απόπειρες δολοφονίας και με την άνοδο του Χίτλερ , στις 6/5/1933 το Ινστιτούτο καταστρέφεται ολοσχερώς μαζί με πολύτιμα βιβλία και φωτογραφίες που τελετουργικά καίγονται.

Το άλλο ρεύμα συγκροτείται γύρω από το περιοδικό «Ο ξεχωριστός/ ιδιαίτερος» -το πρώτο περιοδικό για ομοφυλόφιλους- και τον εκδότη του Α. Μπραντ. Το 1902 ο Μπραντ μαζί με τους Μ. Φρίντλαντερ και Β. Γιάντσεν δημιουργεί την «Κοινότητα των ξεχωριστών/ιδιαίτερων» στα πλαίσια της προώθησης της έννοιας της «ανδρικής κοινότητας/ αδελφότητας» και σε συνεργασία με τους Χ. Μπλίχτερ και Τ. Μακέι. Η τάση αυτή αντιτάσσεται στη θεωρία περί τρίτου φύλου και προτάσσει τον ερωτικό δεσμό μεταξύ δύο συμβατικά αρρενωπών ανδρών. Την ίδια περίοδο οι ναζί ενθαρρύνουν τον ανδρικό δεσμό χάριν της συντροφικότητας και τονίζουν εμφαντικά την ανωτερότητα της ανδρικής κοινότητας απορρίπτοντας τη «φυλετική» θηλυκότητα. Για τους λεγόμενους «ανδριστές» ο άριος άνδρας αποτελεί την ιδανική απεικόνιση των σχέσεων ατόμου-κράτους-ενεργητικότητας/δράσης. Ο εκθηλυμένος εβραίος από την άλλη, παγιδευμένος στην οικογένεια, στερείται των ικανοτήτων που απαιτεί η δημόσια σφαίρα(το μεγαλείο και την ιδιοφυΐα) και ως προς αυτό έχει την ίδια αξία με μια γυναίκα που με το άμορφο εγώ της δεν μπορεί ούτε να κυβερνήσει ούτε να φέρει την ιδιότητα του πολίτη. Από την άποψη αυτή-σύμφωνα με την Τζούντιθ/ Τζακ Χάλμπερσταμ στο «The Queer Art of Failure»- ο αρρενωπός(αριστοκρατικών καταβολών) ομοφυλόφιλος βρίσκεται σε πλήρη συμφωνία με τις αντισημιτικές και μισογυνιστικές αντιλήψεις των ναζί περί αρρενωπότητας και θηλυκότητας. Βρίσκει τη θέση του στην Κοινότητα των ξεχωριστών όπως ενδεχομένως με την ίδια άνεση μπορεί να ενταχθεί στα τάγματα Εφόδου όπως ο Ρεμ και οι συμπολεμιστές του..

Αυτό λοιπόν που προτείνει η Χάλμπερσταμ είναι –στα πλαίσια μιας μη πολιτικά ορθής ιστορίας του ομοφυλόφιλου κινήματος- να δούμε τον εργαλειακό χαρακτήρα της σχέσης του ναζιστικού κράτους με τη σεξουαλικότητα, πέρα από τα στεγανά μιας α-σεξουαλικής ή κατ' ανάγκην καταπιεσμένης σεξουαλικά εποχής. Υποστηρίζει ότι αυτός που συστηματικά από ένα σημείο και ύστερα διώχθηκε δεν είναι ο ομοφυλόφιλος άνδρας ως ομογενοποιημένη ταυτότητα αλλά ο θηλυπρεπής άνδρας ομοφυλόφιλος. Υπέστη τον διωγμό τόσο ως υπονομευτής της ετεροφυλόφιλης οικογένειας και άρα της ικανότητας του γερμανικού έθνους να αναπαράγεται όσο και ως ενσάρκωση του θηλυκού στοιχείου. Το έγκλημα αυτής της διπλής προδοσίας (απέναντι στην κανονιστική πολιτική του φασιστικού ετεροφυλόφιλου ανδρισμού αλλά και απέναντι στην αρρενωπή ομοφυλόφιλη αδελφότητα) θα ανοίξει το δρόμο για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

4. Πολιτικές δίωξης της ανδρικής ομοφυλοφιλίας στη ναζιστική Γερμανία.

Θα πρέπει να τονιστεί ότι η ποινικοποίηση της ανδρικής ομοφυλόφιλης σεξουαλικότητας προϋπήρξε του ναζισμού και διατηρήθηκε για πολλές δεκαετίες μετά την κατάρρευσή του.

Ήδη από τα τέλη του 19^{ου} αιώνα ήταν σε ισχύ στο έδαφος της Πρωσίας και της γερμανικής αυτοκρατορίας ο «Νόμος 1871». Το άρθρο 175 απαγόρευε τις «αφύσικες σεξουαλικές σχέσεις» τόσο μεταξύ ανδρών όσο και μεταξύ ανθρώπων και ζώων. Προέβλεπε την ποινή της φυλάκισης και της απώλειας των πολιτικών δικαιωμάτων εκτός αν επρόκειτο για άτομα κάτω των 21 ετών και εφόσον το αδίκημα δεν ήταν «ιδιαιτέρως βαρύ». Η παράγραφος 175 διατηρήθηκε και μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου σε όλη την περίοδο της δημοκρατίας της Βαϊμάρης χωρίς ωστόσο να ενισχυθεί και ενεργοποιούμενη σε λίγες σχετικά περιπτώσεις. Ήταν τα χρόνια της ακμής του ομοφυλόφιλου κινήματος στη Γερμανία, με αυξανόμενα τα σημεία συνάντησης της ομοφυλόφιλης κοινότητας, αξιοσημείωτης εκδοτικής και κινηματογραφικής δραστηριότητας γύρω από το ζήτημα της ομοφυλόφιλης σεξουαλικότητας. Είναι τα χρόνια που λειτουργεί η «Επιστημονική Ανθρωπιστική Επιτροπή» και αργότερα το «Ινστιτούτο Σεξουαλικών μελετών» του Χίρσφελντ, η εποχή που συγκροτείται η «Κοινότητα των ξεχωριστών» γύρω από το περιοδικό «Ο ξεχωριστός» του Μπραντ. Στα μέσα μάλιστα της δεκαετίας του '20 επιχειρήθηκε η νομοθετική ενίσχυση του άρθρου 175 αλλά μετά από διαμάχες 2 ετών τελικά καταψηφίστηκε η σχετική πρόταση, γεγονός που η ομοφυλόφιλη κοινότητα το εξέλαβε ως λαμπρή νίκη.

Προς τα τέλη ωστόσο της ίδιας δεκαετίας η αυξανόμενη δύναμη του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος αλλάζει δραματικά το τοπίο. Το 1928 οι εθνικοσοσιαλιστές υποστηρίζουν ανοιχτά πως κάθε ομοφυλόφιλος είναι εχθρός τους (μια συντηρητική ρητορική που διαπλέκεται με την κολακεία των ομοφοβικών και πατριαρχικών αντανακλαστικών της γερμανικής κοινωνίας). Για πρώτη φορά συνδέουν δημόσια τον ανδρισμό με τη φυλετική επιβίωση του γερμανικού έθνους διακηρύττοντας μάλιστα στα πλαίσια του ανερχόμενου αντισημιτισμού ότι πίσω από την ενθάρρυνση αυτής της σεξουαλικής συμπεριφοράς κρύβεται η συνομωσία των εβραίων ενάντια στην ηθική και το μέλλον της γερμανικής φυλής (έχει ενδιαφέρον ότι επιλέγεται ο όρος «ανδρισμός» κι όχι «φυσική/ ετεροφυλόφιλη σεξουαλικότητα»). Λόγω της οικονομικής κρίσης η νομοθετική μεταρρύθμιση που θα καταργούσε το άρθρο 175 αναβάλλεται επ' αόριστον.

Με την άνοδο του Χίτλερ όπως είδαμε στοχοποιείται ο Χίρσφελντ και καταστρέφεται το 1933 το «Ινστιτούτο Σεξουαλικών Μελετών» μαζί με πληθώρα σχετικού υλικού. Ωστόσο η πολιτική συντριβής του ομοφυλόφιλου κινήματος με τη δαιμονοποίηση της ομοφυλόφιλης σεξουαλικότητας, τη διάλυση των ομοφυλόφιλων ομάδων, των σημείων συνάντησής τους με τη βοήθεια της

τρομοκρατίας και τους βανδαλισμούς μετατρέπεται σε επίσημη πολιτική του ναζιστικού κράτους μετά την «υπόθεση Ρεμ».

*Η «υπόθεση Ρεμ»

Ο Ε. Ρεμ ήταν ομοφυλόφιλος που δεν έκρυβε τη σεξουαλική του ταυτότητα, σύχναζε μάλιστα με άνεση σε τόπους συνάντησης της ομοφυλόφιλης κοινότητας. Είχε αναρριχηθεί στην ηγεσία του ναζιστικού κόμματος, ήταν φίλος με τον Χίτλερ και τον Χίμλερ και επικεφαλής των διαβόητων S.A.(Τάγματα Εφόδου) που με τα 2 εκατομμύρια μέλη είχαν συμβάλει καθοριστικά στην άνοδο του ναζιστικού κόμματος στην εξουσία μέσα από επιχειρήσεις εξόντωσης των αντιφρονούντων(κυρίως των κομμουνιστών) και ένοπλες συγκρούσεις μαζί τους στους δρόμους των μεγάλων γερμανικών πόλεων. Κατηγορήθηκε για την ομοφυλοφιλία του από την αντιπολίτευση, κατηγορία που ο Χίμλερ-εκφράζοντας τη φιλική στάση του ίδιου του Χίτλερ απέναντι στον «συναγωνιστή του»- απέδωσε σε εβραϊκό δάκτυλο με στόχο τη δυσφήμιση του κόμματος. Όταν ωστόσο ο Ρεμ άρχισε να εκδηλώνει τις ηγετικές του βλέψεις- και μέσα από την κόντρα του με την επίσημη γραμμή του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος γύρω από το θέμα της απεμπόλησης των «σοσιαλιστικών και αντικαπιταλιστικών» χαρακτηριστικών του και τη σύμπλευσή του με το βιομηχανικό και το χρηματιστηριακό κεφάλαιο- φάνηκε ότι εκτός από ομοφυλόφιλος είχε τις ικανότητες να εξελιχθεί σε επικίνδυνο εσωκομματικό αντίπαλο. Σχεδίαζε μάλιστα την διάλυση των SS(που αριθμούσαν μόλις 30.000 μέλη) και την αντικατάστασή τους όπως και του ίδιου του στρατού από τα S.A., στην ηγεσία των οποίων είχε ήδη τοποθετήσει έμπιστους φίλους του, επίσης ομοφυλόφιλους.

Ο Χίτλερ έδωσε το πράσινο φως και η νύχτα της 28^{ης} Ιούνη του 1934 έμεινε στην ιστορία ως η «νύχτα των μεγάλων μαχαιριών» αφήνοντας πίσω της νεκρή την ηγεσία των S.A. που στη συνέχεια διαλύθηκαν και αντικαταστάθηκαν από τα SS με επικεφαλής τον Χίμλερ. Ο Ρεμ εκτελέστηκε 2 μέρες αργότερα και ο Χίτλερ έμεινε ο μοναδικός και αδιαμφισβήτητος ηγέτης της ναζιστικής Γερμανίας. Επίσημως η αιτιολόγηση της μαζικής εκκαθάρισης των εσωκομματικών του αντιπάλων στηρίχθηκε στη ρητορική της εξόντωσης των ομοφυλόφιλων «γουρουινών». Σ' αυτή τη χρονική στιγμή τοποθετείται η έναρξη της συστηματικής δίωξης των ομοφυλόφιλων στη Γερμανία και την Αυστρία.

*Πολιτικές δίωξης

Το φθινόπωρο του 1933 έχουμε το πρώτο κύμα συλλήψεων ομοφυλόφιλων ενώ υπό την εποπτεία της Γκεστάπο τα κατά τόπους αστυνομικά τμήματα καταρτίζουν λίστες με ονόματα ομοφυλόφιλων (καθώς και άλλων α-κοινωνικών: ανάπηρων, πλάνητων, μικροπαραβατικών, άνεργων, πολιτικοποιημένων με δράση, σεξουαλικά

αποκλινόντων) αξιοποιώντας τους σχετικούς καταλόγους που φυλάσσονταν στα γερμανικά αρχεία από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα. Μάλιστα στις 26/10/1933 ιδρύεται ειδικό τμήμα στην Γκεστάπο με ειδικό αντικείμενο την ομοφυλοφιλία και τις εκτρώσεις, τους 2 σοβαρότερους εσωτερικούς εχθρούς του γερμανικού έθνους μιας και υπονομεύουν τη διαιώνιση και την καθαρότητα της άριας φυλής. Έτσι εξηγείται το γεγονός ότι για ομοφυλοφιλία διώχθηκαν μόνον άνδρες γερμανικής και αυστριακής καταγωγής. Το 1935 η παράγραφος 175 παραμένει ως αριθμός στον ποινικό κώδικα αλλά με αλλαγή του περιεχομένου της έτσι που και ευκολότερη να καθίσταται η καταδίκη των υπόπτων για ομοφυλόφιλη συμπεριφορά και αυστηρότερες ποινές να συνοδεύουν αυτές τις καταδίκες: προβλέπεται φυλάκιση από 3 μήνες(εάν υπάρχουν ελαφρυντικά) έως και 10 χρόνια για καταδικαστικές αποφάσεις που αφορούν περιπτώσεις από την απλή πρόκληση μέχρι την τέλεση ομοφυλόφιλης σεξουαλικής πράξης με χρήση βίας, απειλής ζωής ή εκβιασμού στη βάση εργοδοτικής ή άλλης σχέσης εξάρτησης. Το σημαντικό στο νέο αυτό περιεχόμενο είναι ότι το άρθρο 175 αποτελεί πλέον εξαιρετικό εργαλείο κατάδοσης χρησιμοποιώντας συχνά την κατηγορία για ομοφυλοφιλία ως μέσο ξεκαθαρίσματος λογαριασμών, εκβίασης με σκοπό τον πλουτισμό, αντεκδίκησης. Το νομοθετικό οπλοστάσιο συμπληρωνόταν από το άρθρο 175β περί κτηνοβασίας, το 174 περί αιμομιξίας και το 176 περί παιδοφιλίας. Στις 26/6/1935 ψηφίστηκε ο «Νόμος Προστασίας των Επιγόνων με Κληρονομικές Παθήσεις»-ουσιαστικό εργαλείο ευγονικής- και το 1936 το αρχικό τμήμα της Γκεστάπο αναβαθμίζεται σε Ομοσπονδιακό Γραφείο Ασφάλειας για την Πάταξη της Έκτρωσης και της Ομοφυλοφιλίας». Το 1937 σε μυστική ομιλία του προς ανώτατα στελέχη των SS ο Χίμλερ υποστηρίζει την εξόντωση όλων των ομοφυλόφιλων, ξεκαθαρίζει ότι δεν θα τύχουν διαφορετικής μεταχείρισης οι ομοφυλόφιλοι-μέλη των SS, το 1938 με επίσημη διαταγή του επιτρέπει τον εγκλεισμό των καταδικασθέντων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Στις 9/11/1939 φτάνουν στο Μαουτχάουζεν οι πρώτοι ομοφυλόφιλοι από την Αυστρία και το ίδιο έτος βρίσκονται καταγεγραμμένοι στους ροζ καταλόγους 33.000 γερμανοί. Το 1940 διατάσσεται η υποχρεωτική μεταφορά των καταδικασμένων για ομοφυλοφιλία στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, το 1941 ορίζεται η θανατική ποινή για τους «παρεκκλίνοντες» εγκληματίες που «θέτουν σε κίνδυνο την υγεία του γερμανικού λαού»(και σ' αυτούς περιλαμβάνονται και οι ομοφυλόφιλοι), ενώ το 1942 με συμπληρωματική διάταξη προβλέπεται η ποινή του θανάτου για οποιονδήποτε άνδρα εμπλέκεται σε ομοφυλόφιλη σχέση. Οι αριθμοί μιλούν από μόνοι τους για τη συστηματοποίηση και την εντατικοποίηση των διώξεων σε βάρος της ομοφυλόφιλης κοινότητας: το 1934 γίνονται 766 συλλήψεις, το 1936 σημειώνονται 4.000 και το 1938 καταγράφονται περισσότερες από 8.000 συλλήψεις ενώ μεταξύ μόνο του 1937 και του 1939 έχουμε σύμφωνα με υπολογισμούς τις μισές από τις καταδίκες που πραγματοποιήθηκαν σε όλη τη διάρκεια του Γ' Ράιχ. Το σύνολο των συλληφθέντων εκτιμάται σε 100.000 εκ των

οποίων υπολογίζεται ότι καταδικάστηκαν 50.000-63.000, ενώ ο αριθμός αυτών που στάλθηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης κυμαίνεται μεταξύ 5.000 και 15.000. Παραμένει άγνωστο πόσοι από αυτούς ξεψύχησαν εκεί, ωστόσο με βάση μελέτες η θνησιμότητα των ομοφυλόφιλων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης άγγιξε το 60% όταν το αντίστοιχο ποσοστό για τους πολιτικούς κρατούμενους ανέρχεται στο 14%.

*Η «ιατρική» προσέγγιση της ομοφυλοφιλίας στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ήδη από το 1935 με βάση το νομοθετικό πλαίσιο γύρω από το «Νόμο Προστασίας των Επιγόνων με Κληρονομικές Παθήσεις» τα δικαστήρια άρχισαν να επιβάλλουν τον ευνουχισμό σε υποθέσεις βιασμών, «ανίερων σεξουαλικών πράξεων» και ομοφυλόφιλης πράξης με αγόρια κάτω των 14 χρονών. Οι ομοφυλόφιλοι ως α-κοινωνικοί κατέληξαν να εγκλείονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο Χίμλερ έθεσε ως στόχο την εξάλειψη των ομοφυλόφιλων από τη γερμανική κοινωνία θεωρώντας την ομοφυλόφιλη σεξουαλική συμπεριφορά μεταδοτική και αναζήτησε αντίστοιχα επιχειρήματα στην ιατρική. Ωστόσο άλλη μερίδα μαζί υποστήριζε ότι οι γερμανοί ομοφυλόφιλοι ως φέροντες το αίμα της ανώτερης φυλής θα ήταν σφάλμα να θανατωθούν και πρότεινε την εξεύρεση θεραπείας για μια τέτοια ορμονικού τύπου ανωμαλία, αντιμετωπίζοντάς την ως ιάσιμη. Όταν λοιπόν ο επικεφαλής του ιατρικού τμήματος των SS και γιατρός Ε. Γκράβιτς σύστησε σε ανώτατα στελέχη της ομάδας τον δανό ταγματάρχη των SS και επίσης γιατρό Κ. Βερνέτ ως ερευνητή που έχει αναπτύξει μέθοδο θεραπείας της ομοφυλοφιλίας μέσω ορμονικού εμφυτεύματος, ξεκίνησαν με τη χρηματοδότηση των SS τα πειράματα. Έγιναν πάνω στο σώμα ομοφυλόφιλων κρατούμενων στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Μπούχενβαλντ οι οποίοι υποβλήθηκαν σε επέμβαση τοποθέτησης εμφυτεύματος τεστοστερόνης (σημειώθηκαν 2 θάνατοι από μετεγχειρητικές επιπλοκές, δεν γνωρίζουμε τι άλλο συνέβη στους υπόλοιπους και επίσης δεν είναι απόλυτα επιβεβαιωμένο ότι κάποιοι υπέστησαν και ευνουχισμό). Η στενή καθημερινή παρακολούθηση –πλην ελαχίστων μεμονωμένων «βελτιώσεων»- έδειξε ότι δε σημειώθηκε αξιόλογη αλλαγή στη συμπεριφορά των κρατουμένων-πειραματόζωνων και η αποτυχία του προγράμματος οδήγησε στη διακοπή της χρηματοδότησης και στην οριστική αναστολή του. Ο Βερνέτ από τη μεριά του απέδωσε τα απογοητευτικά αποτελέσματα σε περιπτώσεις χρόνιας ή μη θεραπεύσιμης ομοφυλοφιλίας από την οποία νοσούσε το συγκεκριμένο δείγμα ομοφυλόφιλων.

5. Οι ομοφυλόφιλοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ο Π. Λέβι στις μαρτυρίες του (Αυτοί που βούλιαξαν κι αυτοί που σώθηκαν» και «Εάν αυτό είναι ο άνθρωπος») μεταφέρει την ουσία και τη λειτουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης χωρίς μελοδραματισμούς, σαν ωστόσο την πιο απάνθρωπη ζώνη ζωής και θανάτου που δημιούργησε ποτέ άνθρωπος για άνθρωπο. Η μαρτυρία του δεν είναι «μαρτυρική», ηρωική, εξωραϊσμένη ή εκλεπτυσμένη. Είναι η μεταφορά

προς τα «έξω» και μέσα στο χρόνο ενός χώρου ασύλληπτου ζόφου, ηθικής κατάπτωσης, απανθρωποιητικών μηχανισμών (σχεδιασμένων και εκτελεσμένων μεθοδικά) υπέρτατου ευτελισμού και εκμηδένισης της ανθρώπινης ύπαρξης. Αν διαβάσουμε αυτήν την υπαρξιακή κραυγή και τη διασταυρώσουμε με τις γραμμές μιας άλλης μαρτυρίας, αυτής του Γιόζεφ Κ. , επιζήσαντα από τα στρατόπεδα του Ζανξεχάουζεν και Φλόσενμπιργκ όπως καταγράφηκαν από τον Χ.Χέγκερ στο βιβλίο «Οι άντρες με το ροζ τρίγωνο», ορθώνεται εμπρός μας μια πραγματικότητα ανείπωτα αντι-ανθρώπινη. Το περιβάλλον οποιουδήποτε τέτοιου στρατοπέδου ήταν το ίδιο ομοφοβικό με την κοινωνία από την οποία αποκόπηκαν βίαια οι κρατούμενοι. Η μεγάλη διαφορά ήταν ότι σ' αυτόν τον ερμητικά περικλειστο χώρο δεν υπήρχε δυνατότητα διαφυγής ή απόκρυψης. Οι τελετουργίες βασανισμού - συχνά με ηδονοβλεπτικό χαρακτήρα για τους βασανιστές- και εξευτελισμού στις οποίες υπόκειντο όλοι οι «καινούριοι» ήταν αφόρητες για τους ίδιους τους ομοφυλόφιλους καθώς εγκαινιάζαν εκείνη την περίοδο της σύντομης ζωής που τους απέμενε με τις αθλιότερες και σαδιστικότερες εκδηλώσεις με τις οποίες θα στιγματιζόταν η σεξουαλικότητά, το μυαλό και η ψυχή τους. Στο στρατόπεδο η ομοφοβική στάση όχι μόνο των ναζί ανθρωποφυλάκων αλλά και των υπόλοιπων κρατουμένων, τους απέκλειε από τα μυστικά δίκτυα αλληλεγγύης που υποτυπωδώς οργανώνονταν. Σε χωρική και φυσική απομόνωση απ' αυτούς αποτελούσαν τους ιδανικούς και πρόχειρους πάντα υποψήφιους για τις «αποστολές θανάτου», τα πλέον επικίνδυνα πόστα δουλειάς, τα ιατρικά πειράματα, τα σαδιστικά βασανιστήρια των ναζί. Η περιφρόνηση και η αποκοπή τους από τις άλλες ομάδες κρατουμένων τους έθετε ένα επιπλέον αστέρι ντροπής , απομόνωσης, βίαιων ψυχολογικών μεταβολών και ηθικού στιγματισμού. Η επαφή τους με τον έξω κόσμο(οικογένεια, φίλοι) δεν ήταν μόνο πρακτικά ανέφικτη αλλά ούτε καν επιθυμητά από τους ίδιους, είτε για να σβήσουν την υπενθύμιση της ντροπής στους οικείους και φίλους είτε για να μην τους εκθέσουν σε μεγαλύτερους κινδύνους. Έτσι πολλοί βούλιαξαν στη λήθη, κάποιοι λίγοι ωστόσο κατάφεραν να μιλήσουν... Παράλληλα απ' ό, τι γνωρίζουμε παρατηρήθηκε κοντά στα άλλα αδυναμία συγκρότησης μιας στοιχειώδους δομημένης συλλογικά εσωτερικής αλληλεγγύης όπως συνέβαινε με αποχρώσεις σε άλλες κατηγορίες έγκλειστων(ίσως επειδή η σεξουαλικότητα από μόνη της δεν ήταν ισχυρό ενοποιητικό στοιχεί όπως τα πολιτικά φρονήματα, το εθνικό ή θρησκευτικό «ανήκειν», ίσως και λόγω της πολυμορφίας τους ως προς τα κοινωνικά, μορφωτικά, ταξικά χαρακτηριστικά τους). Η απουσία αυτής της ασφαλιστικής δικλείδας τους ώθησε συχνά σε εργαλειακές για την ίδια τη σεξουαλικότητά τους επιλογές: ανέπτυξαν στρατηγικές επιβίωσης με κυρίαρχη αυτήν της «αρσενικής πόρνης». Όπως λέει αφοπλιστικά Ο Γιόζεφ Κ. αν κάποιοι είχαν πιθανότητες να επιβιώσουν ήταν οι «κούκλοι», τα νεαρά όμορφα αγόρια εφόσον μάθαιναν γρήγορα να ισορροπούν μεταξύ αφάνειας και ορατότητας, διεκδίκησης και υποταγής, μέσα στις ευμετάβολες ισορροπίες εύνοιας

του στρατοπέδου.. Ο Π. Λέβι μεταφέρει το αίσθημα ντροπής που αντικατέστησε για τους επιζήσαντες το διογκωμένο σε απόλυτα μεγέθη ένστικτο επιβίωσης που ως έγκλειστοι ανέπτυξαν: πρόκειται για το μείγμα ντροπής και ενοχής πως σώθηκαν από τύχη ή λόγω προνομίων στη θέση κάποιου άλλου που χάθηκε ακριβώς λόγω των ιδιοτελών στρατηγικών επιβίωσης που ανέπτυξαν . Τώρα μπορούμε ίσως να υποθέσουμε πόσο τρομακτικοί στάθηκαν οι ανάλογοι μηχανισμοί για τους ομοφυλόφιλους που η τιμωρία τους δεν βιώθηκε - όπως ενδεχομένως για άλλες ομάδες κρατούμενων - ως ανεξήγητη(φυλετικά), αναίτια(θρησκευτικά) ή απλά αναμενόμενη λόγω πολιτικής δράσης, αλλά από την πρώτη στιγμή συνδέθηκε με το «μιαρό» έγκλημα της αποκλίνουσας ερωτικής συμπεριφοράς. Ωστόσο μέχρι και σε τέτοιες ασφυκτικές σε κτηνωδία συνθήκες «διαβάζουμε» πόσο δυνατή είναι η ζωή ακόμα και μέσα στο θάνατο... Οι ομοφυλόφιλοι εξακολουθούσαν να ερωτεύονται, να κάνουν σχέσεις όχι μόνο εξ ανάγκης αλλά και κατ' επιλογή, να εξασκούν την επινοητικότητα τους και να ονειρεύονται ότι θα ζήσουν. Κάποιοι λίγοι τα κατάφεραν...

6. Στην αγκαλιά του «ειρηνικού, ελεύθερου και δημοκρατικού κόσμου».

Οι επιζήσαντες ομοφυλόφιλοι από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης εξακολούθησαν να τιμωρούνται και μετά το θρίαμβο του «πολιτισμένου» κόσμου πάνω στη ναζιστική βαρβαρότητα. Η Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας κατήργησε το άρθρο 175 το 1967 ενώ η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανία το τροποποίησε πρώτα το 1969 και μετά το 1973. Μέχρι τότε οι άντρες με το ροζ τρίγωνο, αν δεν φρόντιζαν να θάψουν το παρελθόν τους δεν είχαν την πολυτέλεια ούτε καν να προσμετρηθεί στην ποινή που τους απόμενε να εκτίσουν στις φυλακές της δημοκρατίας ο χρόνος εγκλεισμού τους στα ναζιστικά στρατόπεδα. Είναι επομένως απολύτως λογικό που τόσα στόματα σφραγίστηκαν ερμητικά, επιδίωξαν να αλλάξουν τα αστέρια αφού μονάχα ως πολιτικά ή φυλετικά ή θρησκευτικά διωκόμενα αναγνωρίζονταν και αποζημιώνονταν τα θύματα του ναζισμού. Οι ομοφυλόφιλοι δεν αναγνωρίστηκαν και δεν υποστηρίχθηκαν από καμιά πολιτική ή θρησκευτική ή εθνική συσσωμάτωση πρώην συγκρατούμενων τους παρά μόνο σε μια περίπτωση από τους Πράσινους του αυστριακού κοινοβουλίου. Δεν αποζημιώθηκαν όπως οι υπόλοιποι για τη θηριωδία που στιγμάτισε τη ζωή τους και μόλις το 2002 η γερμανική κυβέρνηση τους αναγνώρισε ως ομάδα διωχθείσα από τους ναζί λόγω της σεξουαλικότητάς της. Τότε παραχωρήθηκε και στους ελάχιστους επιζήσαντες υπέργηρους ομοφυλόφιλους η προβλεπόμενη αποζημίωση . Ο Γιόζεφ Κ. δεν ήταν ανάμεσα σ' αυτούς: πέθανε το 1994 χωρίς να του έχουν αναγνωριστεί ούτε καν ως συντάξιμα τα χρόνια που πέρασε στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Η ιστοριογραφία άργησε κι αυτή με τη σειρά της να τραβήξει το πέπλο της λήθης πάνω από το έγκλημα αυτό, με την επίκληση πενιχρών μαρτυριών, ντοκουμέντων,

υλικού που δεν μπορούσε να τεκμηριώσει επαρκώς. Όμως ακόμα κι όταν αυτό υπήρχε ήταν πιο βολική για τον αστραφτερό κόσμο των αστικών δημοκρατιών η σιωπή. Διαφορετικά θα έπρεπε να παραδεχθεί πως ο ναζισμός διατρέχει ακόμα τις αρτηρίες του όπως η ομοφοβία, η πατριαρχία και η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο...

*Βιβλία και άρθρα που συμβουλευτήκαμε

Ομάδα Δοκιμή κοινωνικής χειραφέτησης και απελευθερωτικής πράξης, Δοκιμή πρώτη: Η κανονικότητα του ναζιστικού φαινομένου. Ο φασισμός στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, ομάδα Δοκιμή κοινωνικής χειραφέτησης και απελευθερωτικής πράξης, Αθήνα Δεκέμβρης 2012

Τ. Χερφ, Αντιδραστικός μοντερνισμός. Τεχνολογία, κουλτούρα και πολιτική στη Βαϊμάρη και στο Γ' Ράιχ, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 1996

Τ/Τ. Χάλμπερσταμ, The Queer Art Of Failure, κεφ. 5. Ομοφυλοφιλία και φασισμός, N.C: Duke University Press, 2011

Ιός της Ελευθεροτυπίας, αφιέρωμα: Η δίωξη των ομοφυλόφιλων στο Γ' Ράιχ. Το κρυμμένο ολοκαύτωμα, εφημερίδα Ελευθεροτυπία, 25 Ιούνη 2000

Χ. Χέγκερ, Οι άντρες με το ροζ τρίγωνο. Η μαρτυρία ενός ομοφυλόφιλου από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης 1939-1945, Μαύρη Λίστα, 2000

Π. Λέβι, Αυτοί που βούλιαξαν και αυτοί που σώθηκαν, Άγρα, Αθήνα 2006

Εάν αυτό είναι ο άνθρωπος, Άγρα 2009

Σ. Μπολόνια, Ναζισμός και εργατική τάξη. Κρίση, κράτος πρόνοιας και αντιφασιστική βία στη Γερμανία του μεσοπολέμου, antifa scripta Αθήνα 2011}

* Σχετική φιλμογραφία

Ταινία : «Bent» σε σκηνοθεσία του Sean Mathias(1997)

Ντοκυμαντέρ :Paragraph 175 σε σκηνοθεσία των Rob Epstein και Jeffrey Friedman(2000)